La campionatul european feminin

VOLEIBALISTELE NOASTRE — PROPRIILE LOR ADVERSARE?

Pe bună dreptate, locul 6 ocupat de reprezentativa feminină a țării noastre la ediția a 10-a a C.E., încheiată la începutul acestei luni, în Finlanda, nu a mulțumit. Firește, grupa preliminară în care au evoluat voleibalistele românce a fost destul de grea și, prin urmare, șansele de calificare în semifinalele pentru locurile 1—4 nu erau prea mari. După cum se știe, alături de campioana Europei, formația U.R.S.S., în această grupă se mai aflau alte două echipe puternice — cele ale Ungariei și Cehoslovaciei — cu care reprezentativa României trebuia să lupte pentru un loc în semifinale. A pierdut însă la limită (2—3) ambele confruntări, după ce a condus cu 8—3 în setul cinci cu Cehoslovacia și cu 2—1 la seturi în partida cu Ungaria! Dar, după informațiile pe care le-am căpătat ulterior (în timpul competiției am fost la Helsinki alături de echipa masculină, care a urcat pe podium, neavînd răgazul să ne deplasăm la Turku și apoi la Kotka pentru a urmări și jocul fetelor), **se pare că adversarul cel mai aprig al echipei pregătite de D. Plocon nu s-a găsit de partea cealaltă a fileului, ci chiar în propriul său teren.** Antrenorul federal **Dedu Matei** ne-a relatat o serie de situații care ridică multe semne de întrebare și care au stîrnit „interesul" ziariștilor prezenți la Turku. Certuri în teren — indeosebi între ridicătoare și trăgătoare —, invective și ținjniri reciproce, tensiune, momente delicate în sală și mai puțin delicate în vestiare, ieșiri violente ale unor jucătoare față de altele și ale antrenorului vizavi de elevele sale la time-out sau la efectuarea schimbărilor etc.

Într-o astfel de atmosferă de dezbinare, pe care conducerea tehnică a lotului nu a știut să o înlăture (dealtfel, nici cei doi antrenori nu s-au înțeles, secundul D. Jitaru refuzînd să mai vină la echipă încă înainte de „europene"), **rezultatele nu puteau fi la nivelul posibilităților reale ale echipei, a progresului marcat față de competițiile precedente.** Și, din păcate, analiza comportării la C.E. a voleibalistelor noastre trebuie făcută prin prisma acestor factori externi limitativi care au avut o pondere însemnată în meciurile importante. Antrenorul D. Plocon ne mărturisea că echipa noastră a ratat o ocazie rarisimă de intrare în lupta pentru medalii datorită lipsei de dăruire sau a labilității psihice a unor jucătoare. „Cu o astfel de con**junctură, favorabilă unei bune performanțe, nu se știe dacă se vor mai întîlni"**, sublinia el. Poate, dar tensiunea permanentă, atmosfera și stilul de lucru incompatibile cu prezentarea unui lot reprezentativ în competiții internaționale au agravat de bună seamă tarele amintite.

Privite dincolo de aceste frămîntări păgubitoare, rezultatele obținute la C.E. de echipa feminină au stat în primul rînd sub semnul contribuției nu prea valoroase a ridicătoarelor: una suficient pregătită, dar cu handicapuri (Ioana Șiclovan), cealaltă, insuficient pregătită — deoarece nu a participat decît sporadic la antrenamente, fiind angrenată în susținerea examenelor de absolvire a facultății — dar, ca urmare, deși mai valoroasă, fără rezistență de concurs (Liliana Pașca). Antrenorul federal regreta — și noi sîntem de aceeași părere — că nu a fost menținută în lot foarte tînăra și talentata **Gulmira Gelil...**

După adnotările făcute de prof. D. Matei, dintre trăgătoare, **Maria Enache** s-a prezentat constant la nivel superior, urmată de **Constanța Bălășoiu, Mariana Ionescu, Irina Petculeț** și **Doina Rusu.** Maria Rusu (doar un joc bun), Carmen Puiu și Victoria Banciu n-au dat satisfacție, în timp ce **Marilena Grigoraș** ar fi meritat titularizarea, ceea ce nu s-a întîmplat însă...

Dar, o imagine fidelă și mai completă a comportării reprezentativei noastre feminine ne-o vor da analizele pe care conducerea federației este datoare să le facă în modul cel mai temeinic nu numai prin prisma rezultatelor ca atare, în competițiile acestui an (în principal Universiada și C.E.), ci mai ales sub aspectul complex al climatului de neînțelegere care domnește în lot, al selecției, pregătirii, relațiilor între sportive sau între conducerea tehnică și sportive etc. **Asemenea analize principiale se cer cît mai grabnice, întrucît peste numai un an echipa României trebuie să fie în stare să abordeze, la nivelul superior al potențialului său, campionatul mondial, prima competiție a acestui ciclu olimpic care acordă un loc între participantele la J. O. de la Moscova. Și trebuie pornit la nouă drum cu tot ce avem mai bun, într-un climat de înțelegere, de muncă serioasă și perseverență, de ordine și disciplină...**

Aurelian BREBEANU

CE AU ARĂTAT ULTIMELE ÎNTRECERI BALCANICE?

Tenis de masă: CONTINUĂM SĂ CONTĂM PE FETE. CE FACEM, TOTUȘI, CU BĂIEȚII?

În prim-planul întrecerilor Balcaniadei de tenis de masă s-au situat — și la fete și la băieți — formațiile României și, mai ales, Iugoslaviei, la simplu masculin și dublu feminin adăugîndu-se cea a Bulgariei. Reprezentativa Turciei a contat doar prin tînărul Aleksandridis, în evident progres, în timp ce formațiile Greciei, mai ales la băieți, au cam depășit vîrsta aspirațiilor la marea performanță. Pînă la urmă, România și-a adjudecat două titluri balcanice (echipe și simplu fete), restul de 5 revenind Iugoslaviei. Victoriile echipei feminine (Alexandru, Mihuț, Ferenczi) și Mariei Alexandru la simplu sînt, în acest context, remarcabile, sportivele iugoslaviei — Batinici, Palatinus și Fabri — fiind bine cotate în Europa. Sînt de notat și victoriile echipei, în ansamblu, ca și cele directe, obținute de toate cele trei sportive românce la valoroasele lor adversare.

Reversul medaliei ne oferă insatisfacția rezultatului finalei de la dublu fete, unde Alexandru, Mihuț nu au putut obține victoria, datorită slăbirii jocului spre sfîrșitul meciului — caracteristică evoluției tuturor sportivilor noștri la Balcaniadă.

Sîntem tentați să vorbim despre inconstanța cvasigenerală în joc a sportivelor noastre pe parcursul competiției, al unui meci și, adesea, al unui set. Mihuț ni se pare în regres, ca și Crinela Sava și Maria Păun, iar Eva Ferenczi (ca și Mihuț) a început să joace parcă și mai inegal. Există la unele sportive scuza eforturilor cerute de admiterea la facultate sau de deplasarea recentă la meciul de la Copenhaga. Pentru toate (și toți) — scuza condițiilor necorespunzătoare de pregătire, într-o sală înghețată. Să mai așteptăm, deci. Pe toate însă le-am vrea mai „rele", mai bătăioase în concurs, luptătoare aprige pentru fiecare punct, mai nepăsătoare în fața „cărții de vizită" a adversarelor și mai atente la lipsa momentană de formă sau de stabilitate psihică a unora dintre ele.

Ce să scriem despre lotul masculin, atît de neomogen din toate punctele de vedere? S-a apelat la Doboși (0—3 cu Iosif Böhm!), a cărui luciditate în joc nu-i poate compensa vîrsta antrenoratului, deși el depune străduințe lăudabile; se insistă cu Moraru — deși el **nu poate** face față cerințelor; Romanescu se căznește din greu, uneori reușind evoluții bune, dar a acuzat în timpul concursului o a doua criză de ficat... Crișan și frații Böhm sînt văzuți într-o lumină mult prea roză dar... nu mai zicem nimic, că iar se supără Farkas Paneth, Teodor Gheorghe a evoluat între slab și foarte bine (nu e prima oară) și credem că, în locul adulației generale în care e scăldat, i-ar prinde mai bine o critică bună și un plan de pregătire mult mai sever, pe măsura talentului său. Firănescu s-a îmbolnăvit înaintea competiției, obligîndu-ne să ridicăm din nou problema că jucătorii de la tenis de masă sînt singurii care nu beneficiază de asistență medico-sportivă, nici în perioada pregătirilor centralizate și nici în concurs.

Este grea sarcina prof. Virgil Bălan, noul antrenor al lotului seniorilor, care ar trebui să spună clar cine crede el că merge și cine nu, să ceară să se delimiteze odată care sînt seniorii pe care se poate conta și care sînt juniorii care pot intra în vederea lotului „mare" etc. Adevărul este că și la băieți lucrurile nu sînt de neremediat, că posibilitățile sînt încă departe de ceea ce se realizează și că înviorarea substanțială a situației este posibilă, cu condiția ca sportivii să fie puși serios la muncă, să se termine odată cu concesiile de tot felul (observațiile nu ne aparțin), deci soluții la îndemîna factorilor de răspundere și de execuție, care trebuie să găsească timp să se așeze la aceeași masă și, într-o atmosferă de lucru, de încredere și respect reciproc, să elaboreze planul de măsuri adecvat, valabil atît la loturi, cît mai ales la cluburi. Dacă am înțeles bine, există asemenea intenții, iar consfătuirea antrenorilor proiectată în viitorul apropiat, la Tg. Mureș, oferă un bun prilej. Cu condiția să se țină...

Mircea COSTEA

Șah: SUCCES REMARCABIL AL SENIORILOR, EȘEC ÎNGRIJORĂTOR LA JUNIORI

Cea de-a 9-a ediție a Balcaniadei de șah, desfășurată în Bulgaria, **s-a încheiat cu un remarcabil succes al echipei noastre masculine, care a cîștigat concursul principal, turneul de seniori, întrecînd net pe rivalele sale tradiționale, formațiile Iugoslaviei și Bulgariei,** cotate — după cum se știe — printre cele mai bune din lume (locurile 2 și, respectiv, 4 la Olimpiada de la Nisa). Jucătorii români confirmă, astfel, acel onorant loc 4 ocupat în finala campionatului european pe echipe de la Moscova, care a promovat-o în elita eșichierului mondial.

Cu un singur mare maestru în formație, cu o medie a coeficienților Elo inferioară principalelor sale contracandidate, echipa României a știut să se mobilizeze într-un mod exemplar, să joace cu maximum de energie și — așa cum a făcut-o la Moscova — să infirme pronosticul... computerului, care îi acorda doar „șansa a treia". **Iată, așadar, că dorința de autodepășire, dăruirea fierbinte pot contrazice calculul rece al mașinii, demonstrînd că șahul, în ciuda înaltului procentaj de precizie care îl caracterizează, rămîne — totuși — luptă și tocmai prin acest caracter își merită locul în marea familie a sporturilor.**

Iese în evidență, înainte de toate, OMOGENITATEA formației române, care a evoluat foarte bine în totalitatea sa. Ceea ce o demonstrează elocvent punctajele individuale: **Gheorghiu 3 (din 4), Ghițescu 1½ (din 3), Ciocâltea 3½ (din 4), Ghindă 3½ (din 4), Șubă 3 (din 4), Ungureanu 2½ (din 3), Stoica ½ (din 2).**

Procentajul realizat (17½ din 24) este, de asemenea, excelent, peste 72 la sută, unul dintre cele mai ridicate înregistrate în această competiție. **Din 24 de partide susținute, șahiștii români au cîștigat 13, au remizat 9 și au pierdut 2 (dar aceste înfrîngeri s-au datorat mai degrabă „suprasolicitării" poziției decît unei strategii sau concepții de joc inferioare).**

Felicitîndu-i pe componenții lotului român și pe tehnicienii care i-au pregătit (dr. **O. Troianescu** și **C. Botez**), socotim necesar să subliniem că acest nou succes **obligă,** tocmai prin aceea că el creează formației noastre **toate premisele de a aspira la un loc fruntaș în cadrul Olimpiadei anului 1978, de a putea viza chiar și o medalie.**

Într-un supărător contrast cu acest succes apare eșecul greu, sub orice critică, al juniorilor. După un start bun (3—1 cu Iugoslavia și 2—2 cu Bulgaria) au urmat două înfrîngeri neașteptate: 1—3 în fața Turciei și 1½—2½ în fața Greciei, formații pe care tinerii noștri jucători le depășeau altădată cu ușurință. Desigur, nu poate fi ignorat **progresul** pe care l-au înregistrat adversarii, dar — în același context — nu poate fi trecut cu vederea **regresul** echipei noastre. Regres care, dealtfel, s-a văzut în înfrîngerile suferite și în întîlnirile bilaterale cu Bulgaria și Ungaria, desfășurate puțin mai înainte.

Reluînd o mai veche idee, pe care am dezbătut-o, nu putem trece cu vederea **anonimatul în ce se zbate șahul juvenil din Capitală. Echipa aliniată la Albena (O. Foișor — Iași, C. Ionescu — Brașov, I. Mărășescu — Timișoara și A. Negulescu — Ploiești) a fost furnizată de secțiile din provincie. Contribuția cluburilor bucureștene la descoperirea, pregătirea și promovarea juniorilor este practic nulă.**

Echipa noastră de seniori, puternică la această oră, nu mai este, totuși, atît de tînără (media de vîrstă peste 35 de ani). Întrebarea este **„cu cine vor putea fi înlocuiți titularii de astăzi?"**

În sfîrșit, deși clasată pe locul 2, echipa feminină înregistrează și ea un semieșec. Mai ales dacă ținem seama de faptul că atît învingătoarea (Iugoslavia), cît și formația de pe locul 3 (Bulgaria) nu au aliniat garniturile lor cele mai puternice. Este evident că și șahul nostru feminin se află în reflux, atîpind — parcă — pe vechii săi lauri...

Valeriu CHIOSE

ECHIPA DE TENIS A ROMÂNIEI LA ÎNCEPUT DE NOU DRUM

Mai e puțin și vom vorbi despre sezonul '77 la timpul trecut. Pentru tenisul competițional, el s-a și încheiat pe terenurile noastre, peste care se așternu, în obstinată curgere, frunzele galbene ale toamnei. Privim de pe acum spre anul ce vine, cu gîndul la competițiile ce vor urma peste scurtă vreme. An de tenis pentru care se poate spune, fără exagerări optimiste, că are „semne bune".

Semne, prevestiri, pe care ni le-au întărit recentele campionate naționale, dar și alte starturi anterioare lor. Căci în toate acestea, primul cuvînt l-au avut tinerele rachete. Nume noi, de tineri jucători, au urcat pe treptele afirmării în tenisul autohton. Lor li se datorează și **promițătoarele rezultate în competițiile internaționale, în care echipele de juniori și tinerei ale României au fost prezente în majoritatea turneelor finale.** O sumară statistică ne convinge despre tinerețea ultimelor campionate ale țării, în care media de vîrstă a competitorilor în faza finală abia depășește 20 de ani! Fără doar și poate, sîntem în fața unor profunde înnoiri în eșalonul fruntaș de jucători și jucătoare. Și trebuie dată cuvenita apreciere acelor străduanii, întreprinse și pînă acum, pentru promovarea elementelor tinere în tenis, care-și arată primele roade.

Despre înnoiri se poate vorbi și la nivelul echipei naționale. Zilele trecute publicam lotul reprezentativei de seniori, care se pregătește pentru sezonul 1978. Majoritatea celor vizați nu au încă această calitate, sînt juniori, sau abia depășesc vîrsta junioratului. Nouă se prezintă și conducerea tehnică a reprezentativei. Antrenor principal este prof. **Ștefan Georgescu,** care revine la cîrma echipei al cărei căpitan nejucător a fost pînă acum cinci ani și de două ori a condus-o pînă în finala „Cupei Davis". Iar antrenor secund — **Vasile Serester,** despre care este oarecum surprinzător să constați că abia acum promovează într-o funcție cu responsabilități superioare, după ce de timpuriu se afirmase ca un autentic „cultivator de talente" pe ogorul tenisului. Cu Georgescu conducător și Serester mîna sa dreaptă, echipa României nu putea fi mai bine încadrată în acest început de drum.

Cu cei doi antrenori ai noului „tandem" am discutat îndelung, în ultimele zile. Părerile lor, le cunoaștem și dinainte. Prin filtrul actualității, ele

Interferențe 1977 — 1978

capătă culoare nouă și vom căuta să le redăm aici, nu în cadrul clasicului dialog — care ne-ar răpi prea mult spațiu — ci rezumîndu-le în cîteva rînduri de sinteză.

De la început, o precizare. Să nu ne așteptăm la minuni, daruri căzute din cer, căci un nou Ilie Năstase nu se poate „fabrica" peste noapte. Dar faptul că tot Ștefan Georgescu il avea pe adolescentul Illiuță printre echipierii conduși în durele sale antrenamente inter-sezoane („perioada pregătitoare"), acum vreo 12 ani, nu ne alungă definitiv speranța unor revelații mai grabnice. Desigur, omenește judecînd, avem de așteptat mai mult decît un singur sezon, pînă a vedea echipa noastră revenind în ierarhia de vîrf a „sportului alb". Cei doi antrenori pregătesc performanța abia pentru sfîrșitul unui ciclu de 4 ani. Lăsînd loc, firește, surprizelor.

Care sînt obiectivele imediate ale echipei? Primul a și fost anunțat: participarea la campioanele europene „Indoor", începînd din ianuarie. Un debut așteptat și mai de mult preconizat în coloanele ziarului nostru. Tenismanii români intră în tradiționala competiție continentală (acum disputată sub formă de „divizie" și dotată cu „Cupa Saab", după ce în trecut purtase numele de „Cupa Regelui Suediei"), în care au avut o singură și nesemnificativă apariție, în 1972. Aceasta umple un gol în calendar, pe timp de iarnă, în care pînă acum primau participările la circuite americane, de mai redusă importanță. În plus, **se oferă țării noastre posibilitatea găzduirii unor meciuri de atracție.** Echipa României joacă în grupă cu Olanda, Portugalia și Monaco, pe care le va întîlni în jocuri tur-retur, în deplasare și acasă.

Următoarele obiective: Balcaniada, „Cupa Galea" și — bineînțeles — „Cupa Davis". Aci, este de făcut o precizare. După cum s-a văzut din lista celor 17 jucători reținuți în lot, ea începe cu doi dintre vechii titulari, **Dumitru Hărădău** și **Traian Marcu.** Dar continuă cu un grup de tineri jucători, cum sînt **Andrei Dîrzu, Fl. Segărceanu, E. Pană.** Aceștia se vor pregăti, în paralel, pentru competițiile la care sînt solicitați, în categoriile lor de vîrstă, așa cum este „Cupa Galea". Tocmai în aceasta se exprimă noua concepție a reprezentativei, care prevede o pregătire în comun a tuturor cadrelor sale, preponderent fiind numai criteriul valoric. De un sprijin efectiv, în perioada pregătitoare, **vor fi și cei cîțiva „veterani" incluși în lot, cum sînt C. Popovici și S. Mureșan,** care pot asigura — prin experiența și bagajul lor tehnic — un conținut superior al antrenamentelor. Lotul va fi o adevărată școală, în care profesori și elevi trebuie să-și dea mîna.

Bănuim o întrebare pe care și-o pun cititorii acestor rînduri: **de ce nu scriem mai nimic despre Ilie Năstase? Va mai juca el în „națională"?** Răspunsul — să recunoastem — nu-l avem încă lămurit. El s-ar putea contura abia în lunile viitoare, cînd primul nostru jucător își va fixa intențiile, în care principala problemă este acordarea programului său de participare la turneele individuale, de care este legat prin contracte, cu acela al echipei naționale. Așadar, să așteptăm. Pentru noi, ca și pentru toți iubitorii de tenis din țara noastră, **locul lui Ilie Năstase este în rîndurile echipei și nu în afara ei!**

Al doilea punct nelămurit: **Ion Țiriac.** Au trecut exact șase ani (octombrie 1971, Charlotte) de cînd beam șampania despărțirii sale de echipa României, cărela îi adusese atîtea servicii. Era dorința firească a unui sportiv de a se retrage în plină glorie, exact atunci cînd suna ceasul declinului său inevitabil. Nu i-a fost îndeplinită, fiindcă era încă nevoie de el. A revenit, de mai multe ori. **„Le père Țiriac est toujours là!"** (Moș Țiriac e încă aici!) scria **„Tennis de France"** la ultimul nostru meci, din această vară. Acum a sosit poate momentul cînd trebuie să ne împăcăm cu ideea că 109 meciuri în „Cupa Davis" sînt un punct-terminus. Sau, să acceptăm prezența în teren — alături de tinerii echipieri — a cuplului Țiriac-Năstase, în ziua jucării dublului, ca un gest frumos și un exemplu.

Dar să revenim în strictă actualitate. Startul pregătirilor este fixat pentru 17 octombrie, cînd membrii lotului se vor reuni pe terenurile de asfalt de la Snagov. În caz de ploaie sau temperaturi scăzute, un acoperiș pneumatic asigură protejarea a 4 suprafețe de joc. Condițiile se anunță la nivelul celei mai înaintate tehnici. În această săptămînă, jucătorii au avut vizita medicală și trec unele teste fizice. Fiindcă — așa cum cere litera teoriei „la zi" — antrenamentul trebuie perfect individualizat. Primele starturi competiționale — în decembrie, în cadrul unor turnee de verificare și selecție.

Să le urăm jucătorilor noii echipe reprezentative de tenis și conducătorilor săi, spor la muncă!

Radu VOIA